Ко је од муфтије Исламске заједнице у Србији, преко ноћи, начинио неспорног бошњачког политичког лидера?

Због Светог Саве и позоришног комада Синише Ковачевића, пре двадесет пролећа, пукло је, на ползу Слободана Милошевића, једно унутархерцеговачко кумство у Београду. Био је то догађај који је умногоме определио политичку будућност Србије.

Због Растка Немањића, за овај Савиндан, Муамер Зукорлић најављује скуп на тему „асимилација Бошњака у Србији“.

Ко је од муфтије Исламске заједнице у Србији, преко ноћи, начинио неспорног бошњачког политичког лидера? Нико други до овај, назовимо га, демократски режим. Покушавајући да, на фарсичан начин, оспори његов тријумф на изборима за савет бошњачке националне заједнице, успут провидно протежирајући политичке опције министара Љајића и Угљанина. А колико је Зукорлићу датум тих избора, 6. јун, значајан, говори и податак да га је Бошњачка културна заједница коју предводи овај санџачки Мао Це Тунг, у националном календару Бошњака, означила као „дан Бошњачке културне револуције“.

Препотентно убеђење актуелног режима да му је, пошто се већ папагајски заклиње у демократију, Европу и њене стандарде и вредности, дозвољено све, па и да мења и препродаје изборну вољу грађана, стварно му је два пута и упалило.

Први пут, када је, противно резултатима парламентарних избора 2008, формирана оваква владајућа коалиција.

Други пут када је неки мозак из власти, смислио да се, под образложењем да демократска Европа не познаје институт бланко оставке (иако је српски Устав дозвољава), кренуо у даље обесмишљавање институције демократских избора: најпре тако што је, радикалима отето више од 20 посланичких места, потом је пресипање мандата „из шупљег у празно“ постало опште место с јединим циљем да се оваквом „инфузијом“ продужава живот коалиције 19 и по владајућих странака.

Можда је код већинског, српског бирача, таква унутарпородична клептоманија, по принципу „своји смо“, могла и да прође, али је покушај грубог пренебрегавања изборне воље једне националне мањине исувише сензибилно питање да би министар Чиплић или неко други могао да, у име Бошњака, одлучује ко ће да их представља, ко су „подобни“, а ко „неподобни“ санџачки муслимани. Као да се ова држава, не тако давно, играјући се сличном ватром, није опекла на Косову. Тиме је Зукорлић у руке добио аргумент о коме је могао само да сања - да уместо, у борбу за верску и културну еманципацију свог народа, крене у радикалну битку, сада већ, за своје политичке идеје.

Јавна Зукорлићева обзнана да „ова особа (Растко Немањић, прим. Ц.М.), њен лик и дело не припадају нама, у нашој исламској вери немају вредност нити место“, дошла је као богомдани „кик-оф“ догађај који обезбеђује фантастичан публицитет на самом почетку изборне кампање бојкота поновљених избора за Национални савет Бошњака. Јер, боже мој, држава Србија се декларише као секуларна, а муслиманска деца и њихови наставници и професори, заједно са својим вршњацима и наставницима припадницима хришћанске вере, за школску славу, „припремаће и рецитовати песме и химну о Светом Сави“.

Зукорлић у својој худби поставља разумна питања: „Да ли знамо ко је та особа, шта смо предузели да сазнамо истину, да ли смо покушали да нашој деци објаснимо шта он значи за нас муслимане...?“

Али, као да га одговор и не интересује и не жели да га чује. Можда зато што му историјски факти не иду у прилог. Упоређујући три независна извора (само је један српски - Милош Црњански), дошао сам до најмањег заједничког садржиоца: Растко Немањић, син Стефана Немање, принц, па монах, умро је 1235. године или тачно 154 године пре Косовске битке, када је дошло до првог великог српско-православног и турско-муслиманског историјског „неспоразума“. Свети Сава јесте био први српски архиепископ, али је једнако оставио трага и као просветитељ, државник, дипломата и

помиритељ своје крвно завађене браће Стефана и Вукана. На концу, за живота Растковог, српска држава, са престоницом у Расу код данашњег Пазара, није ишла северније од планине Рудник, нити источније од Ниша, јужна линија била је између Липљана и Скадра, тадашњом Зетом до мора, и западно нешто преко Дрине и Захумљем преко Неретве, до Дубровника и Стона... И томе слично.

Зато ми став да дан просветитеља Немањића не може да буде и празник ђака бошњачке националности и муслиманске вероисповести, изгледа „убедљиво“ као кад би неко у Сарајеву накнадно покушао да тврди како, рецимо, Јово Дивјак, није требало да буде генерал ратне (претежно муслиманске) Армије БиХ само зато што је Србин!?

Или, када Зукорлић, у улози верског првака, наређује бојкот школске славе Светог Саве с образложењем да је Србија секуларна држава, логично је питање шта онда један религијски професионалац тражи у политици?!

Не волим помодарску религиозност, ни „својих“ ни других новокомпонованих верника. Религиозан сам таман у мери колико сам традиционалиста, али то што се крстим или славим Божић, не смета ми да „севдалинка“ буде моја омиљена песма.

(Данас)